

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/8/2022
Identifikačné číslo spisu:	9521100309
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Štíft
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:9521100309.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Štífta a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci obžalovanej Z. G. a spol., pre prečin podplácania spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, prerokoval na verejnom zasadnutí konanom 25. júla 2023 v Bratislave odvolania obžalovaných Z. G. a O. U. podané proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 11. apríla 2022, č. k. 6T/15/2021-283, a takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu ohľadom obžalovanej Z. G..

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanej:

Z. G., nar. XX. V. XXXX v G., trvale bytom C.,

ukladá:

Podľa § 333 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 50 ods. 1 Trestného zákona sa výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá na skúšobnú dobu 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanej ukladá povinnosť, aby počas skúšobnej doby podľa svojich schopností nahradila škodu spôsobenú trestným činom (povinnosť, ktorá bola uložená obžalovanej trestným rozkazom Okresného súdu Komárno zo 17. februára 2022, č. k. 3T/99/2021-85, právoplatným 26. marca 2022).

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa zrušuje vo výroku o treste trestný rozkaz Okresného súdu Komárno zo 17. februára 2022, č. k. 3T/99/2021-85, právoplatný 26. marca 2022, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

II. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného O. U. sa zamietá.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd (ďalej aj „prvostupňový súd“) rozsudkom z 11. apríla 2022, č. k. 6T/15/2021-283, uznal obžalovaných Z. G. a O. U. za vinných z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona („Tr. zák.“) formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom s tým, že dňa 27. júla 2021 v čase asi o 09:20 h. na ulici V. v D. po tom, ako bolo hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Hurbanovo pod volacím znakom G. XXX, v zložení nstržm. N. K. a nstržm. Z. G. zastavené motorové vozidlo zn. Fiat Punto s EČV: D. - XXX T., ktorého vodičom bol v tom čase obžalovaný O. U. a na sedadle spolujazdca sedela obžalovaná Z. G., pričom vodič obžalovaný O. U. nebol držiteľom vodičského oprávnenia a zároveň po podrobení sa dychovej skúške, ktorou mu bola nameraná hodnota 0,69 mg/l alkoholu v dychu a po oznámení, že je obmedzený na osobnej slobode i poučení o tom, že sa dopustil trestných činov ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a marenia výkonu úradného rozhodnutia a bude predvedený na policajné oddelenie, vystúpila z vozidla prisediaca obžalovaná Z. G., ktorá pristúpila k hliadke polície a držiac v ruke otvorenú peňaženku ponúkala hliadke peňažnú hotovosť vo výške 70,- eur so slovami „či sa nevedia s nimi nejako dohodnúť, že im dá peniaze a aby za to pustili jej druhu“, pričom vzápätí aj obžalovaný O. U. hliadku polície prosil o to, aby ho pustili ukazujúc na družkinu peňaženku so slovami „že tam sú peniaze“, ktoré im ponúkal, aby si ich zobrali a pustili ho, pričom následne na to, ako boli vodičovi vozidla obžalovanému O. U. založené putá, svoju ponuku spoločne so svojou družkou Z. G. zopakovali a hliadke polície opäť ponúkali peňažnú hotovosť, aby obžalovaného O. U. pustili na slobodu a vec nechali tak.

Za to bol prvostupňovým súdom uložený

- obžalovanej Z. G. podľa § 333 ods. 2 Tr. zák. a § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere dva roky, ktorého výkon bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený s určením skúšobnej doby tridsať mesiacov,
- obžalovanému O. U. podľa § 333 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky a tri mesiace so zaradením podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, podľa § 61 ods. 1, ods. 5 písm. a) Tr. zák. trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na doživotie, pričom podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol vo výroku o treste zrušený rozsudok Okresného súdu Komárno z 26. augusta 2021, sp. zn. 0T/48/2021, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 28. októbra 2021, sp. zn. 4To/66/2021, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti rozsudku prvostupňového súdu v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku („Tr. por.“) podali odvolania obaja obžalovaní Z. G. a O. U..

Obžalovaná Z. G. podala odvolanie písomným podaním doručeným prvostupňovému súdu 10. júna 2022 (č. l. 317-318 - napadnutý rozsudok, ktorý bol vyhlásený v jej neprítomnosti, prevzala 27. mája 2022), v ktorom navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a oslobodil ju spod obžaloby. Obžalovaná uviedla, že odvolanie podáva proti všetkým výrokom, prvostupňový súd nesprávne posúdil jej konanie a porušil základné zásady trestného konania. Od začiatku tvrdí, že nemala úmysel podplácať, slovné spojenie „vyriešiť to ináč“ je v prípade policajnej kontroly úplne bežne používaným spojením a je jedno aký veľký priestupok sa má riešiť. Prvostupňový súd sa tiež nevysporiadal s otázkou jazykovej bariéry, pričom samotní policajti ako svedkovia uvádzajú, že rozhovory medzi oboma obžalovanými prebiehali v rómštine. Napriek tomu súd nepreskúmal znalosť hliadky z jazyka rómskeho, len apriori uveril tvrdeniu policajtov, že k nim obžalovaná pristúpila s úmyslom dať im úplatok. Toto rozhodnutie je nielen v rozpore s tvrdením obžalovaných, ale aj so zásadou in dubio pro reo, prezumpciou nevinu a zásadou ad

hoc. Podľa obžalovanej ju mala hliadka v prípade pochybnosti riadne a zrozumiteľne poučiť, že sa nejedná o delikt riešiteľný poriadkovou pokutou alebo iným alternatívnym spôsobom, ale je nutné začať trestné konanie voči O. U. a zadržať ho na čas nevyhnutný na výkon procesných úkonov a nebolo dostatočne zisťované, či obžalovaná naozaj rozumie tomu, čo hovoria a či to chápe. V rómštine je na viac slov ten istý výraz a neexistuje v tom rozdiel. Poukázala, že „normálne“ sa stretáva pri cestnej kontrole s tým, že sa porozprávajú, dajú peniaze, hliadka si sadne do auta a donesie im doklady, hliadka doloží bločky o pokute a podpíše sa im doklad o priestupku, teda priebeh je rovnaký ako v tomto prípade, preto ich obžalovaná aj nechala, nech si pozrú peňaženku, kým vyberala doklady, aby vedeli koľko pokuty vedia na mieste zaplatiť, nebola upozornená na korupciu, hliadka to tvrdí účelovo a aj do Hurbanova na stanicu išla len podať svedeckú výpoveď k zadržaniu O. U..

Obžalovaný O. U. podal odvolanie prostredníctvom obhajcu priamo do zápisnice po vyhlásení napadnutého rozsudku, ktoré odôvodnil jednak prostredníctvom obhajkyne písomnými podaniami doručenými prvostupňovému súdu 27. apríla a 10. júna 2022 (č. l. 275-276, 304-306), jednak svojim písomným podaním doručeným prvostupňovému súdu 10. júna 2022 (č. l. 314-315), v ktorých navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a oslobodil ho spod obžaloby, alternatívne vrátil vec prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Obžalovaný uviedol, že odvolanie smeruje proti výroku o vine a treste, ako aj proti konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo. Obžalovaný sa skutku a trestného činu nedopustil, jeho vina nebola preukázaná a prvostupňový súd pochybil, ak ho uznal vinným a uložil mu trest. Vo veci boli ako svedkovia vypočutí členovia hliadky OO PZ Hurbanovo a medzi oboma výpoveďami boli rozpory a taktiež svedkovia mali odlišné svoje výpovede z prípravného konania a z hlavného pojednávania, čo aj prvostupňový súd odstraňoval čítaním na hlavnom pojednávaní. Iný dôkaz produkovaný nebol, hoci sa obžalovaný domáhal kamerového systému, ktorý nebol vôbec vyhotovovaný. Vina obžalovaného nebola preukázaná bez akýchkoľvek pochybností. Obžalovaná Z. G. tiež poprela spáchanie skutku a na hlavnom pojednávaní sa vyjadrila, že policajtom žiadne peniaze neponúkala, vysvetlila svoj rozpor s výpoveďou z prípravného konania a ďalej uviedla, že obžalovaný má z hurbanovských policajtov strach, pretože mal s nimi problémy aj v roku 2018. Výpovede policajtov nekorešpondujú so skutkovou vetou obžaloby. Podľa výpovede svedka nstržm. N. V. mal najskôr obžalovaný ponúkať peniaze a potom obžalovaná G., pričom predtým mal obžalovaný policajtom núkať tzv. veľké ryby. Druhý svedok nstržm. Z. G. vypovedal, že obžalovaná G. mala vystúpiť z auta, mala k nemu podísť, vytiahnuť peňaženku a ukázať 70 eur. Na otázku obhajkyne svedok uviedol, že keď popisoval konanie obžalovanej, tak v tom čase už obžalovaný nebol v aute. Svedok tiež vypovedal, že obžalovaní nemali ponúkať konkrétnu sumu, obžalovaná mala otvoriť peňaženku a povedať, zoberte si. Odvolateľ nesúhlasí s konštatovaním prvostupňového súdu, že medzi svedkami sa vyskytli iba drobné rozpory, zapríčinené odstupom času a množstvom služobných zákrokov. Tieto rozpory nie sú len nepodstatné a to, že policajti uviedli, že obžalovaný utiekol, je takou výraznou skutočnosťou, pre ktorú by si mali priebeh deja zapamätať bez rozporov. Ohľadom konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, obžalovaný uviedol, že prvostupňový súd zamietol jeho návrh na doplnenie dokazovania, aby bola vyžiadaná z GP SR odpoveď, ako bola vybavená sťažnosť obžalovaného na policajtov OO PZ Hurbanovo. Zároveň namietal, že v spise sa nachádzajú trestné rozkazy z iných konaní, ktoré nie sú potrebné na rozhodovanie vo veci.

Vo svojom podaní obžalovaný uviedol, že bol nesprávne odsúdený, jeho odsúdenie nebolo také, ako sa uvádza v zákone a tým boli porušené základné zásady trestného konania. Uviedol, že nemal úmysel podplácať a vonkoncom nie s obstarávaním vecí verejného záujmu, minimálne je nutné poukázať na absenciu poukazu na § 333 ods. 2 písm. b) Tr. zák., čo zjavne všetky zainteresované osoby robili spôsobom „ctrl c - ctrl v“ a túto chybu si nikto nevšimol. Osobu je možné súdiť len za presne definované konanie v Trestnom zákone a celé konanie je podľa obžalovaného nezákonné. Skutočnosť, že nechcel byť zadržaný a predvedený na políciu, nikdy nepopieral, ale „vyriešiť to ináč“ sa v prípade policajnej kontroly bežne používa, tak isto ako „čo s Vami, pán vodič“. Jedná sa o zaužívané frázy pri riešení priestupkov. Je tiež pravdou, že sa chcel vyviníť poskytnutím informácií o závažnejšej trestnej činnosti, teda vo verejnom záujme by bolo zistiť od neho čo najviac informácií o tejto trestnej činnosti. Súd sa tiež nevysporiadal s jazykovou bariérou, samotní svedkovia policajti uviedli, že rozhovory medzi obžalovanými prebiehali v rómštine. Napriek tomu si nikto nepreveril, či obžalovaný porozumel všetkým

poučeniam a ostatným procesným právam, čo je v rozpore so zásadou in dubio pro reo, prezumpciou neviny a zásadou ad hoc. Hliadka mala obžalovaného riadne a zrozumiteľne poučiť. Celý proces je od obvinenia nezákonný, mylne právne definovaný, mal byť zaradený pod § 332 Tr. zák. a trest vo výške tri roky a tri mesiace bol uložený nezákonne a účelovo, aby nemohol byť podmiennečne odložený.

K odvolaniu obžalovaného O. U. sa vyjadril prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR písomným podaním doručeným prvostupňovému súdu 17. mája 2022 (č. l. 279), v ktorom navrhol, aby odvolací súd odvolanie zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. s tým, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a prvostupňový súd sa vysporiadal v dostatočnej miere s rozsahom dokazovania a vyhodnotením dôkazov, odstránil spomínané rozpory svedkov, ktoré však nemali taký podstatný význam, aby ich nebolo možné uznať ako vierohodné a obžalovaný bol z trestnej činnosti svedkami N. K. a Z. G. jednoznačne usvedčený.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) na rozhodnutie o podaných odvolaniach 6. júla 2022 a napadol na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa dotknutého rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Hatala a JUDr. Peter Štíft.

Verejné zasadnutie odvolacieho súdu bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaných, ktorí mali upovedomenie o termíne verejného zasadnutia riadne doručené. Obžalovaný O. U. síce podaním doručeným e-mailom 24. júla 2023 požiadal o odročenie verejného zasadnutia a ustanovenie obhajcu z dôvodu nemajetnosti, avšak s poukazom na ustanovenie § 36 ods. 4 Tr. por., podľa ktorého za včasnosť podania žiadosti o ustanovenie obhajcu z dôvodu nemajetnosti podľa § 40 ods. 2 Tr. por. zodpovedá obžalovaný, čo v danom prípade nebolo splnené (žiadosť o odročenie a ustanovenie obhajcu podaná elektronickými prostriedkami bola reálne doručená k rukám senátu v deň konania verejného zasadnutia, keď e-mailom bola doručená na odvolací súd 24. júla 2023 o 18.53 hod.), senát odvolacieho súdu vyhodnotil túto žiadosť za podanú v rozpore s týmto ustanovením, keďže upovedomenie o termíne verejného zasadnutia tento obžalovaný prevzal ešte 9. júna 2023 a nič mu nebránilo, aby v dostatočnej lehote pred termínom verejného zasadnutia, ohľadom ktorého prevzal upovedomenie cca šesť týždňov pred jeho konaním, takú žiadosť podal riadne a včas (pre úplnosť treba uviesť, že napokon ani z formálneho hľadiska uvedené podanie urobené pôvodne elektronickými prostriedkami bez kvalifikovaného elektronického podpisu nebolo následne potvrdené písomne alebo ústne do zápisnice v lehote do troch pracovných dní, ako to požaduje ustanovenie § 62 ods. 1 Tr. por., keď k tomuto došlo podaním urobeným na pošte až po uvedenej lehote 31. júla 2023).

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu bolo doplnené dokazovanie prečítaním aktuálnych odpisov registra trestov obžalovaných z 29. mája 2023, výpisov z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov obžalovaných z 31. mája 2023 a pripojeného spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 3T/99/2021 ohľadom obžalovanej Z. G., z ktorých bol zistené, že v prípade

- obžalovaného O. U. nedošlo k žiadnej zmene oproti zisteniam uvedeným v napadnutom rozsudku a tento má v odpise registra trestov spolu 11 záznamov za rôznorodú trestnú činnosť, najmä proti majetku a trestné činy marenia výkonu úradného rozhodnutia a ohrozenia pod vplyvom návykovej látky vrátane opakovaného uloženia nepodmienečných trestov odňatia slobody, tiež bol opakovane postihnutý za spáchanie priestupkov (od roku 2017 spolu 11-krát) proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, proti verejnému poriadku a proti občianskemu spolunažívaniu,

- obžalovanej Z. G. bolo zistené okrem dvoch odsúdení konštatovaných v napadnutom rozsudku, v prípade ktorých sa na ňu hľadí, akoby nebola odsúdená, ďalšie odsúdenie, a to trestným rozkazom Okresného súdu Komárno, č. k. 3T/99/2021-85 zo 17. februára 2022, právoplatným 26. marca 2022 (prevzatým obžalovanou 17. marca 2022), ktorým bola uznaná za vinnú zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. f) Tr. zák., tiež bola opakovane postihnutá za spáchanie priestupkov (od roku 2018 spolu 15-krát) a to najmä proti verejnému poriadku.

Prokurátor na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v konečnom návrhu navrhol odvolania oboch obžalovaných zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj, ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 321 ods. 3 Tr. por. ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchateľa za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchateľa za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprisnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Najvyšší súd ako odvolací súd proti rozsudku vydaným Špecializovaným trestným súdom (§ 315 Tr. por.) na základe podaných odvolaní prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., pričom skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil. Zo spisového materiálu vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaniami podanými proti všetkým jeho výrokom, čím odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku v celom rozsahu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo.

Ku konaniu na prvostupňovom súde odvolací súd uvádza, že obžaloba bola na prvostupňový súd podaná 23. septembra 2021 a táto bola spolu s výzvou na vykonanie dôkazov doručovaná dotknutým procesným stranám, ktoré boli aj riadne predvolané, resp. upovedomené o termínoch hlavného pojednávania (potom, čo obaja obžalovaní podali odpor proti trestnému rozkazu, ktorý vydal Špecializovaný trestný súd 9. novembra 2021). Dokazovanie bolo vykonané na hlavnom pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo v termíne 7. apríla 2022 a po prednesení obžaloby prokurátorom, obžalovaní k obžalobe vyhlásili, že sú nevinní a následne boli vypočutí, potom boli vypočutí svedkovia N. K. a Z. G., boli prečítané listinné dôkazy uvedené v zápisnici o hlavnom pojednávaní, prvostupňový súd rozhodol o odmietnutí vykonania dôkazu navrhnutým obžalovaným O. U. a po záverečných rečiach a posledných slovách prvostupňový súd rozhodol o odročení hlavného pojednávania za účelom vyhlásenia rozhodnutia na 11. apríla 2022, kedy bolo o obžalobe rozhodnuté prvostupňovým súdom spôsobom uvedeným na začiatku odôvodnenia tohto rozhodnutia.

Odvolací súd po posúdení prejednávanej veci uvádza k jednotlivým výrokom napadnutého rozsudku nasledujúce skutočnosti.

I. K výroku, ktorým boli obžalovaní uznaní za vinných zo spáchania trestnej činnosti

Odvolací súd zistil, že prvostupňový súd v konaní a rozhodovaní rešpektoval zásadu náležitého zistenia skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. a zásadu voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2

ods. 12 Tr. por. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne, zrozumiteľne a dostatočne určitým spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti mal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

Odvolací súd v súlade s napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu konštatuje, že vykonaným dokazovaním na prvostupňovom súde bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie skutku obžalovanými, ktorých konanie zároveň napĺňa všetky znaky trestného činu uvedeného v napadnutom rozsudku - prečinu podplácania k § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, keďže v mieste, čase a spôsobom uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku obaja obžalovaní ponúkli policajnej hliadke finančné prostriedky za to, že pustia obžalovaného O. U., v prípade ktorého počas kontroly zistili, že ako vodič motorového vozidla nebol držiteľom vodičského oprávnenia a mal uložený zákaz činnosti vedenia motorových vozidiel a zároveň mu bol dychovou skúškou nameraný alkohol v rozsahu zakladajúcom podozrenie zo spáchania trestného činu.

Odvolací súd ohľadom výroku, ktorým boli obžalovaní uznaní za vinných, poukazuje na správne zistené skutkové a z nich odvodené právne závery prvostupňového súdu uvedené v napadnutom rozsudku, na ktoré sa odvoláva, pričom odvolací súd z nich zdôrazňuje a dopĺňa ich nasledovnými skutočnosťami.

Z vykonaného dokazovania s poukazom predovšetkým na výpovede svedkov N. K. a Z. G. je bezpochyby preukázané, že obaja obžalovaní ponúkli danej policajnej hliadke finančné prostriedky v súvislosti so zisteniami z vykonanej cestnej kontroly a dychovej skúšky vodiča motorového vozidla obžalovaného O. U., ktorý bol druhom obžalovanej Z. G., a to s cieľom, aby bol O. U. pustený, t. j. aby nebol riadne vykonaný služobný zákrok a zistenia z neho vyplývajúce.

Členovia danej policajnej hliadky svedkovia N. K. a Z. G. v zásade v zhode uviedli v trestnom konaní priebeh danej kontroly vodiča motorového vozidla a predtým ako im ponúkla peniaze obžalovaná Z. G., sa obžalovaní medzi sebou rozprávali v rómštine, potom im ponúkol peniaze aj obžalovaný O. U. ukazujúc na družkinu peňaženku s tým, že obaja obžalovaní im ponúkli finančné prostriedky, aby bol pustený vodič motorového vozidla O. U., ktorý nebol držiteľom vodičského oprávnenia a ktorý mal pozitívnu dychovú skúšku na alkohol a túto ponuku obaja obžalovaní zopakovali aj potom, ako obžalovanému U. nasadili putá, keď sa pokúsil ujsť.

Svedkovia síce na hlavnom pojednávaní v určitých skutočnostiach nevypovedali v úplnej zhode s výpoveďami v prípravnom konaní a navzájom (dôvod zastavenia motorového vozidla, farba peňaženky obžalovanej Z. G. a ktorý z obžalovaných ponúkal peniaze ako prvý, resp. v akom poradí k tomu došlo), ale uvedené skutočnosti neboli takého zásadného významu, aby bolo možné konštatovať také rozpory vo výpovediach, ktoré by viedli k záveru o nepravdivosti výpovedí či nedôveryhodnosti svedkov. Dotknuté nezrovnalosti vo výpovediach týchto svedkov sú pochopiteľné vzhľadom na odstup času od skutku (vyše osem mesiacov), resp. od ich výpovedí z prípravného konania (sedem mesiacov) a práve úplná zhoda vo výpovediach po takom čase by bola vzhľadom na ich služobné zaradenie na obvodnom oddelení Policajného zboru a z toho vyplývajúce predpokladané množstvo vykonávaných služobných zákrokov skôr neobvyklou a svedkovia dané rozpory relevantne vyjasnili na hlavnom pojednávaní. Odvolací súd v súlade s napadnutým rozsudkom nezistil také skutočnosti, z ktorých by bolo možné odvodiť prípadnú motiváciu pomsty či iného obdobného zlovoľného konania vo vzťahu k osobám obžalovaných. Pokiaľ obžalovaný O. U. v tejto súvislosti uvádzal, že má z policajtov strach, pretože v minulosti ho kolegovia uvedených svedkov neprávom obvinili z krádeže, inokedy ho dali do cely policajného zaistenia a že v roku 2018 podával na policajtov rovnakého obvodného oddelenia Policajného zboru sťažnosť, tak táto všeobecná skutočnosť nepostačuje na to, aby bolo možné konštatovať existenciu rozumnej a logickej úvahy, že by sa svedkovia N. K. a Z. G. prípadnými nepravdivými výpoveďami vystavovali nebezpečenstvu trestného stíhania pre krivé obvinenie, resp. krivú výpoveď za účelom pomsty obvinenému U. kvôli jeho sťažnosti podanej na kolegov, pričom v zásade by vôbec

nebol dôvod na ich nepravdivú výpoveď vo vzťahu k obžalovanej Z. G..

Podporným dôkazom o spáchaní skutku obžalovanými je inštruktážny záznam danej policajnej hliadky (č. l. 33-39), z ktorého obsahu vyplýva vykonanie kontroly motorového vozidla vodiča O. U. s tým, že v jeho prípade došlo k vyhľadaniu prečinov ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 Tr. zák. a podplácania podľa § 332 ods. 1 Tr. zák. a v prípade Z. G. prečinu podplácania podľa § 332 ods. 1 Tr. zák. (v tomto ohľade nie je určujúce právne posúdenie konania obžalovaných ako prečinu podľa § 332 ods. 1 Tr. zák. ako je to ďalej podrobne rozvedené).

Dôležitou skutočnosťou, ktorá reálne podporuje výpovede uvedených svedkov, členov policajnej hliadky, je tiež výpoveď samotnej obžalovanej Z. G. z prípravného konania v procesnom postavení obvinenej zo 6. septembra 2021, ktorá bola na hlavnom pojednávaní riadne prečítaná za účelom odstránenia rozporov podľa § 258 ods. 4 Tr. por., v ktorej výslovne uviedla, že policajtom ponúkala peniaze, aby O. U. pustili, aby nemal problémy z toho, že bol opitý a jazdil na aute, výšku ponúkanej sumy si nepamätá, v tom čase držala v ruke peňaženku a opýtala sa policajtov, či sa nevedia nejako dohodnúť, čo policajti odmietli, pričom druhýkrát sa ich pýtala, či by sa to nedalo nejako vyriešiť, aby ho pustili, keď obžalovaného U. chytili potom, čo sa snažil ujsť. Pokiaľ obžalovaná uvádzala, že mala tým na mysli, že to bude nejaká pokuta, tak odvolací súd uvádza, že samotná obžalovaná v danej výpovedi výslovne uvádzala, že keby jej druhu O. U. vzali do väzby, zostala by s deťmi sama a mala by problémy vyžiť (teda peniaze ponúkala, aby jej druh nebol zadržaný s predpokladom možného následného vzatia do väzby), pričom obom obžalovaným muselo byť zrejmé, že potom, ako O. U. policajti obmedzili osobnú slobodu pre podozrenie z trestných činov ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a marenia výkonu úradného rozhodnutia (o čom obžalovaní mali bezpochyby vedomosť a svedčí o tom aj pokus o útek obžalovaného O. U., ako aj jeho prvotná snaha ovplyvniť policajnú hliadku, aby neriešila vec zákonným spôsobom tým, že hliadke poskytne poznatky o díleroch drog), nebolo možné žiadnym legálnym spôsobom danú vec vybaviť uložením pokuty a že v takejto situácii je ponúknutie peňazí policajnej hliadke, aby bola zadržaná osoba pustená, bezpochyby dané s jediným možným účelom a tým je ponuka úplatku, aby policajti nekonali zákonným spôsobom.

V tejto súvislosti z uvedeného dôvodu sú aj nedôvodné odvolacie námietky obžalovaných, podľa ktorých slová „vyriešiť to ináč“ je zaužívaná fráza ohľadom riešenia priestupku - v danom prípade už nebol obžalovaný O. U. riešený pre priestupok (ohľadom čoho bol vodič motorového vozidla pôvodne zastavený a kontrolovaný), ale bol už zadržaný z dôvodu podozrenia zo spáchania trestných činov, pričom slová „vyriešiť to ináč“ a držať pritom otvorenú peňaženku nie je možné v súvislosti s predmetnou situáciou chápať a logicky posúdiť inak, ako ponúknutie úplatku.

Pokiaľ obžalovaná Z. G. uvádzala na hlavnom pojednávaní k svojej prečítanej výpovedi z prípravného konania, že zápisnicu podpísala preto, že ju k tomu donútil vyšetrovateľ s tým, že jej povedal, aby ju podpísala, že ak chce ísť k svojim deťom a aby jej druhu O. U. prepustili, tak treba uviesť, že daná výpoveď bola vykonaná 6. septembra 2021, cca mesiac aj pol po skutku, pričom Z. G. nebola zadržaná a na daný úkon bola písomne predvolaná a obžalovaný O. U. bol v tom čase vo výkone väzby v inej veci v súdnom konaní a vyšetrovateľ v zásade ani nemá právo prepustiť obvineného z väzby, a to všetko odhliadnuc od tej podstatnej skutočnosti, že tento výsluch v prípravnom konaní Z. G. bol uskutočnený za prítomnosti obhajkyne O. U., čo v zásade vylučuje také správanie zo strany vyšetrovateľa vo vzťahu k vyslúchajúcej, keď navyše išlo o družku O. U..

Pokiaľ obžalovaní v odvolaniach uvádzajú jazykovú bariéru z pohľadu možného nepochopenia poučenia, tak odvolací súd sa s tým nestotožnil a uvádza, že samotní obžalovaní nespochybňujú vyjadrenia policajnej hliadky, že v rómskom jazyku komunikovali obžalovaní iba medzi sebou navzájom, zatiaľ čo s policajnou hliadkou komunikovali v slovenskom jazyku, pričom z vyjadrení obžalovaných v trestnom konaní vyplýva, že slovenský jazyk ovládajú a v tomto aj vypovedali v konaní.

Pokiaľ jeden z obžalovaných namieta, že skutková veta obžaloby nekorešponduje s výpoveďami

policajtov, tak ide o námietku irelevantnú a treba uviesť, že pre odvolací súd je rozhodujúca skutková veta napadnutého rozsudku a táto je v zásade v súlade s dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní a v tomto ohľade treba vziať do úvahy nielen výpovede svedkov N. K. a Z. G. vykonané na hlavnom pojednávaní, ale aj ich výpovede z prípravného konania prečítané na hlavnom pojednávaní za účelom odstránenia rozporov.

Pokiaľ obžalovaný O. U. namieta, že prvostupňový súd zamietol jeho návrh na doplnenie dokazovania ohľadom vyžiadania z Generálnej prokuratúry SR odpovede na jeho sťažnosť na policajtov Obvodného oddelenia PZ Hurbanovo, tak odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd nemá povinnosť vykonať všetky navrhnuté dôkazy procesnými stranami a v súlade so zákonom pri nevykonaní navrhovaného dôkazu rozhodol o odmietnutí jeho vykonania, čo v napadnutom rozsudku dostatočne určito a vecne správne aj odôvodnil, pričom odvolateľ neuviedol v odvolaní k tomu žiadny relevantný protiargument, ktorý by mal odvolací súd posudzovať z pohľadu správnosti postupu prvostupňového súdu.

Obdobne pokiaľ tento obžalovaný v odvolaní namieta, že sa v spise nachádzajú trestné rozkazy z iných konaní, ktoré nie sú potrebné na rozhodovanie vo veci, tak tieto bližšie nešpecifikuje a odvolací súd k tomu uvádza, že na hlavnom pojednávaní boli prečítané meritórne rozhodnutia ohľadom predošlých odsúdení tohto obžalovaného a tieto sú relevantné z pohľadu prípadného ukladania trestu (posúdenie osoby obžalovaného).

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku podrobne rozviedol dôvody, na základe ktorých neuveril výpovediam obidvoch obžalovaných vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré boli vedené snahou vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za stíhaný skutok, pričom odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti predovšetkým na zásadné rozpory medzi výpoveďami obžalovanej Z. G. na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní s tým, že tieto rozpory nevedela obžalovaná na hlavnom pojednávaní relevantným spôsobom vyjasniť a jej vyjadrenia k rozporom boli zjavne zavádzajúce a nepravdivé, ako to vyplýva z vyššie uvedeného. Ďalej treba podporne poukázať, že obžalovaný O. U. v podanom odpore proti trestnému rozkazu vydanému v tejto veci namietal iba uložený trest, nie však samotné spáchanie skutku s tým, že chce prejaviť úprimnú ľútosť a snahu o nápravu, aby mu bol uložený miernejší trest.

Pokiaľ obžalovaný O. U. v odvolaní namieta právnu kvalifikáciu skutku s tým, že nemal úmysel podplácať a vonkoncom nie v spojitosti s obstarávaním veci verejného záujmu a že skutok mal byť právne posúdený podľa § 332 Tr. zák., resp. namietal, že minimálne absentuje naplnenia znaku podľa § 333 ods. 2 písm. b) Tr. zák., tak odvolací súd sa s tým nestotožnil a uvádza k tomu nasledovné skutočnosti.

Vykonanie kontroly vodiča motorového vozidla príslušníkmi Policajného zboru je záujem presahujúci rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca, ktorý je dôležitý z hľadiska záujmov spoločnosti a ide o vec všeobecného záujmu (§ 131 ods. 1 Tr. zák.), a to s poukazom, že jej základným účelom je zabezpečiť bezpečnosť cestnej premávky ako takej, v tomto konkrétnom prípade, aby nevedol motorové vozidlo vodič pod vplyvom alkoholu, resp. aby motorové vozidlo nevedla osoba, ktorá má uložený zákaz činnosti vedenia motorových vozidiel.

Ponuka finančných prostriedkov v súvislosti s vykonaním cestnej kontroly príslušníkmi Policajného zboru, aby títo nekonali v súlade so svojimi zákonnými povinnosťami, zodpovedá definícii úplatku, ktorým sa podľa § 131 ods. 3 Tr. zák. na účely tohto zákona rozumie vec alebo iné plnenie majetkovej či nemajetkovej povahy, na ktoré nie je právny nárok.

Príslušník Policajného zboru pri vykonávaní kontroly bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky má postavenie verejného činiteľa podľa § 128 ods. 1 Tr. zák., keďže ide o osobu v služobnom pomere, ktorá sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu (základné úlohy Policajného zboru vyplývajú z § 2 ods. 1 zákona NR SR č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov a bližšie v súvislosti s kontrolou bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v § 69 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) a používa

prítom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená, pričom trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou (v rámci samotného vykonávania kontroly bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky).

Z uvedeného je zrejmé, že právna kvalifikácia skutku podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. je vecne správna a táto vylučuje právne posúdenie podľa § 332 Tr. zák. ako to žiadal obžalovaný O. U..

Konanie obžalovaných bolo prvostupňovým súdom správne posúdené ako spáchanie činu v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zák. (teda že chceli spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem týmto zákonom chránený) s poukazom na spôsob ich konania, keď policajnej hliadke priamo ponúkali finančné prostriedky, aby bol obžalovaný O. U. pustený, a teda s takto vymedzenými skutkovými okolnosťami je jednoznačne vyjadrený priamy úmysel v konaní obžalovaných.

Odvolací súd sa zaoberal aj tým, či závažnosť spáchaného činu nie je nepatrná (posudzovanie tzv. materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná), pričom dospel k negatívnemu záveru a závažnosť činu je vyššia ako nepatrná. V tomto ohľade v zásade uvádza, že bol spáchaný korupčný trestný čin vo forme podplácania vo vzťahu k verejnému činiteľovi - policajnej hliadke vykonávajúcej kontrolu vodiča motorového vozidla, keď navyše skutkovo išlo o takú situáciu, že úplatok bol ponúknutý, aby nebola zadržaná osoba, ktorá viedla motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu a v čase, keď mala uložený zákaz činnosti vedenia motorových vozidiel.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd konštatuje, že skutkové zistenia a na tieto nadväzujúce právne úvahy a právne závery uvedené v napadnutom rozsudku sú v súlade so zákonom a vecne správne.

II. K výrokom o treste

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť je účel trestu (§ 34 ods. 1 Tr. zák.) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4 Tr. zák.). Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Tr. zák.). Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy a v prípade spolupáchateľov aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu, pričom trest by mal postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (§ 34 ods. 3, ods. 4, ods. 5 písm. a) Tr. zák.).

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Trestný čin podplácania podľa § 333 ods. 2 Tr. zák. je úmyselným trestným činom, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov (zákonom ustanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody v § 333 ods. 2 Tr. zák. je dva roky až päť rokov), t. j. ide o prečin (§ 10 ods. 1 písm. b) Tr. zák.) a v takom prípade prioritne pripadá do úvahy uloženie trestu nespojeného s odňatím slobody.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaný O. U. je doteraz opakovane súdne trestaný pre

rôznorodú úmyselnú trestnú činnosť, a to aj na nepodmienečné tresty odňatia slobody, stíhaný skutok pritom spáchal skôr, ako bol v inej veci súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin, a to trestný rozkaz Okresného súdu Komárno z 29. júla 2021, sp. zn. 0T/48/2021, ktorý prevzal obžalovaný v ten istý deň, následne po podanom odpore išlo o odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Komárno z 26. augusta 2021, sp. zn. 0T/48/2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 28. októbra 2021, sp. zn. 4T/66/2021, pre spáchanie prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. a prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. s uložením úhrnného trestu odňatia slobody vo výmere osem mesiacov so zaradením na ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia a trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na doživotie so spáchaním skutku 27. júla 2021 (vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu 0,69 mg/l alkoholu v dychu v čase súdom uloženého zákazu činnosti vedenie motorových vozidiel - išlo o skutok, ohľadom ktorého došlo k podplácaniu v tejto veci), čo zakladalo nutnosť uložiť tomuto obžalovanému súhrnný trest.

V prípade obžalovanej Z. G., ako to bolo konštatované už vyššie, odvolací súd okrem dvoch odsúdení zistených prvostupňovým súdom, ohľadom ktorých sa na ňu hľadá, akoby nebola odsúdená, zistil aj ďalšie odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Komárno z 17. februára 2022, č. k. 3T/99/2021-85, právoplatným 26. marca 2022 (obžalovanou prevzatým 17. marca 2022), so spáchaním skutku v období od 12. mája 2020 do 18. mája 2021, čo aj v prípade tejto obžalovanej zakladalo nutnosť uložiť súhrnný trest.

Teda pokiaľ prvostupňový súd obžalovanému O. U. uložil so zistením dvoch priťažujúcich okolností (spáchal viac trestných činov a bol už za trestný čin odsúdený) súhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky a tri mesiace so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na doživotie s tým, že podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol vo výroku o treste zrušený rozsudok Okresného súdu Komárno z 26. augusta 2021, sp. zn. 0T/48/2021, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 28. októbra 2021, sp. zn. 4To/66/2021, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, postupoval v súlade so zákonom a vecne správne.

Obžalovanému U. bolo nutné ukladať súhrnný trest odňatia slobody za viac trestných činov podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný (§ 41 ods. 1 Tr. zák.), čo je v danom prípade prečin podľa § 333 ods. 2 Tr. zák. a keďže prevažovali priťažujúce okolnosti, bolo nutné obžalovanému podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. spôsobom podľa § 38 ods. 8 Tr. zák. zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody o jednu tretinu z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby, t. j. obžalovanému bol ukladaný súhrnný trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe tri roky až päť rokov, pričom vzhľadom k predtým uloženému nepodmienečnému trestu odňatia slobody v súvisiacej trestnej veci z pohľadu ukladania súhrnného trestu nebolo možné obžalovanému uložiť iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody, keďže súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom (§ 42 ods. 2 Tr. zák.). Preto aj pokiaľ obžalovaný namietal, že trest bol uložený nezákonne a účelovo nad tri roky, aby nemohol byť podmiennečne odložený, tak táto námietka je nedôvodná a aj v tom prípade, ak by mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere tri roky, tento by musel byť uložený ako nepodmienečný trest odňatia slobody a nemohol byť podmiennečne odložený s probačným dohľadom.

Pokiaľ teda uložil prvostupňový súd obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky a tri mesiace, ide o trest uložený v súlade so zákonom a primeraný, uložený pri dolnej hranici upravenej trestnej sadzby. Rovnako je v súlade so zákonom aj zaradenie tohto obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, keďže bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin (v roku 2019 vo veci Okresného súdu Komárno, sp. zn. 3T/15/2017). V súlade s § 42 ods. 2 Tr. zák. bol obžalovanému U. v rámci súhrnného trestu rovnako správne prvostupňovým súdom uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na doživotie, ktorý mu bol uložený skorším rozsudkom vo veci Okresného súdu Komárno, sp. zn. 0T/48/2021.

V prípade obžalovanej Z. G. táto na hlavnom pojednávaní výslovne zatajila svoje ďalšie odsúdenie, keď na hlavnom pojednávaní konanom 7. apríla 2022 na otázku samosudcu, či sa proti nej vedie iné trestné konania, klamlivo odpovedala, že nie, hoci 17. marca 2022 prevzala trestný rozkaz Okresného súdu Komárno č. k. 3T/99/2021-85 zo 17. februára 2022, právoplatný 26. marca 2022, ktorým bola uznaná za vinnú zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. f) Tr. zák. so spáchaním skutku v období od 12. mája 2020 do 18. mája 2021 (neoprávnené odoberanie elektrickej energie so spôsobením škody 314,10 eur) s uložením podmieneného trestu odňatia slobody vo výmere päť mesiacov so skúšobnou dobou osemnásť mesiacov a povinnosťou uloženou podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. počas skúšobnej doby podľa svojich schopností nahradiť škodu spôsobenú trestným činom.

Na základe uvedeného zistenia bolo nutné obžalovanej Z. G. uložiť súhrnný trest, keďže stíhaný skutok spáchala skôr, ako bol v inej veci súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin (resp. obžalovanou prevzatý trestný rozkaz). Uvedené pochybenie prvostupňového súdu zakladalo dôvod zrušenia napadnutého rozsudku podľa §321 ods. 1 písm. d) Tr. zák., keďže napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona a odvolací súd k tomuto pristúpil, hoci obžalovaná túto chybu v odvolaní výslovne neuplatnila, avšak táto by odôvodňovala podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (§ 317 ods. 1 Tr. por.).

Odvolací súd teda zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu ohľadom obžalovanej Z. G. a uložil jej na podklade jej odvolania súhrnný trest odňatia slobody za viac trestných činov podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný (§ 41 ods. 1 Tr. zák.), čo je v danom prípade prečin podľa § 333 ods. 2 Tr. zák. s trestnou sadzbou dva roky až päť rokov, a to v rovnakej výmere (dva roky) a s rovnakou skúšobnou dobou (tridsať mesiacov) ako bol uložený v napadnutom rozsudku prvostupňovým súdom samostatný trest odňatia slobody, keďže tomuto nebránila zásada zákazu reformatio in peius (zákaz zmeny k horšiemu) ustanovená v § 322 ods. 3 Tr. por., pretože uloženie jedného súhrnného trestu je pre obžalovanú osobu priaznivejšie ako existencia dvoch popri sebe plynúcich samostatných trestov. Zároveň bola obžalovanej Z. G. uloženým súhrnným trestom prevzatá povinnosť uložená pôvodne trestným rozkazom Okresného súdu Komárno zo 17. februára 2022, č. k. 3T/99/2021-85, aby počas skúšobnej doby podľa svojich schopností nahradila škodu spôsobenú trestným činom v danej veci (ide o škodu spôsobenú krádežou poškodenému Západoslovenská distribučná, a. s., Bratislava, Čulenova 6, v sume 314,10 eur).

Obžalovanej však nemohla byť uložená priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. (spáchanie viacej trestných činov) a z nej vyplývajúca nutnosť úpravy trestnej sadzby trestu odňatia slobody podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. (ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu) a uloženie prísnejšieho trestu odňatia slobody, keďže tomu bránila pri absencii odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovanej práve zásada zákazu reformatio in peius (zákaz zmeny k horšiemu) ustanovená v § 322 ods. 3 Tr. por.

Odhliadnuc od tejto skutočnosti, ktorá nemohla byť v prípade obžalovanej Z. G. zohľadnená odvolacím súdom pri ukladaní trestu, odvolací súd uzatvára, že tresty uložené obžalovaným sú v zásade spravodlivé a primerané závažnosti spáchaného trestného činu, okolnostiam prípadu, osobám obžalovaných a zodpovedajú účelu trestu.

Zhrnutím odvolací súd uvádza, že na základe odvolania obžalovanej Z. G. bol napadnutý rozsudok vo vzťahu k jej osobe podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. zrušený vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, pričom jej bol uložený súhrnný podmienený trest odňatia slobody, pričom v ostatnej časti zostal napadnutý rozsudok nedotknutý. Zároveň bolo podľa § 319 Tr. por. zamietnuté ako nedôvodné odvolanie druhého obžalovaného O. U..

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.